

[Moltesen.]

berg-Fondet. Det maa jeg sige mange Gange, og jeg vil sige det fremdeles; *det* skal nok vide at opretholde Kunsten her i Landet, naar Staten svigter.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Vanggaard har Ordet for en kort Bemærkning:

Vanggaard: Ja, jeg ved godt, at det ærede Medlem Hr. Moltesen er en ivrig Tilhænger af det nye i Kunsten, og jeg har heller intet imod, at han glæder sig, hvis Carlsberg-Fondet har dette efter min Mening Fejlsyn, at det nye ensidigt bør støttes. Det skal ikke skille os, blot *Staten* vil afholde sig derfra. Hvad Carlsberg-Fondet vil gøre, det kan vi ikke have nogen Indflydelse paa, jeg kunde blot ønske, at det ogsaa vilde være lydhørt overfor de Anker, jeg her fremsætter. Imidlertid, det er mere en privat Institution, og det maa naturligvis tage de Beslutninger, som det synes er de rigtige.

Christensen (Høng): Der er et enkelt Spørgsmaal, som jeg gerne vil gøre til Genstand for nogle faa Bemærkninger, inden Finanslovbehandlingen slutter. Saa vidt jeg ved, har ingen før under Debatten direkte omtalt dette Emne, selv om enkelte ærede Medlemmer muligvis har tangeret det.

Fra flere Medlemmers Side er det under Finanslovbehandlingen fremhævet og fastslaaet, at vort Erhvervsliv for Tiden befinder sig i en Nedgangsperiode, der for Landbrugs Vedkommende truer med at antage Form af en Krise. Jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, at denne begyndende Krise maa betegnes som en Produktionskrise; det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa, Enighed herom bliver der jo neppe. Men hvad man nu end vil kalde Krisen, saa tror jeg derimod, at der er Enighed mellem alle dette høje Tings Medlemmer om, at et virksomt Middel imod den er en Rentenedsættelse i saa vid Udstrækning som muligt. En saadan Rentenedsættelse har allerede fundet Sted for flere af de offentlige Midlers Vedkommende, hvor Staten kan gribe ind, saaledes bl. a. Overformynderiets Midler, med Hensyn til hvilke Renten allerede blev nedsat til Juni Termin i Aar. Men der er flere Pengemidler, der sorterer under Staten, hvor en saadan Rentenedsættelse ikke har fundet Sted. Jeg tænker her særlig paa Universitetets og Sorø Akademis meget betydelige Midler. Af disse har Renten før været meget billig, den har været helt nede paa 4 pCt., men for Tiden er den 5 pCt., uden at

der mig bekendt foreligger noget om en Ændring af denne Rentesats. Jeg vil derfor gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Undervisningsminister, under hvem disse Institutioner formentlig henhører, om der ikke maatte være Mulighed for — og helst snart — at naa til en Nedsættelse af Renten af disse Midler, for saa vidt de er anbragt som første Prioritet i fast Ejendom. Det er ikke saa lille en Kreds af Medborgere, denne Sags Løsning har Betydning for. Ydermere vil den faa Betydning for flere private Pengeinstitutioner, der retter sig efter Statens Eksempel og forsvarer deres Modvillie imod Rentenedsættelse med Hensvisning til Staten. Endelig forekommer det mig ogsaa, at en Rentefod paa 5 pCt. af Midler mod sikkert Pant i faste Ejendomme er alt for høj, hvorfor Debitorerne har et retfærdigt Krav paa Nedsættelse, ganske uanset de daarlige Forhold, der for Tiden er herskende i Erhvervslivet.

Jeg vil gerne paakalde den højtærede Undervisningsministers Interesse for dette Spørgsmaal.

Sevelsted: Hele den danske Presse har i længere Tid meget stærkt diskuteret den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister har indledet Undersøgelsen af Forholdene paa Hald Kuranstalt. Man har faaet at vide, at Ministerens tidligere nære Ven og politiske Meningsfælle, Dr. Rosleff er meget misfornøjet med den Fremgangsmaade, Ministeren har brugt, og man ved endvidere, at Dr. Rosleff har udtalt, at han var den Mand, der havde opflasket den højtærede Indenrigsminister, saaledes at han altsaa maa have et meget godt Kendskab til ham. Jeg synes derfor, det er en meget alvorlig Anklage, Dr. Rosleff har rettet mod Ministeren, da han under Afhøringen for Landsretten i Viborg i Hald-Sagen forklarede, at Premierløjtnant Erichsens Skrivelse mod Overlæge Brinch Eliassen er fremkommet efter Opfordring fra Ministeren selv med Dr. Rosleff som Mellemand, og at Hr. Erichsen derfor med berettiget Overraskelse maatte se Redegørelsen blive benyttet som Grundlag for en Retssag imod ham. Den højtærede Indenrigsminister har derimod erklæret, at Redegørelsen er fremkommet uden Foranledning fra hans Side. Indenrigsministeren sigter med andre Ord sin gamle Ven, Dr. Rosleff for falsk Forklaring for Retten paa dette Punkt. Offentligheden har her kun de to Mænds modstridende Forklaringer at holde sig til. Derved kan man imidlertid ikke blive staaende, Sagen drejer sig om mere end Dr. Rosleffs Ære.